

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. V. Secundò, neminem posse iudicare, quòd alio in statu, perfectiorem vitam esset acturus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

rando tunc Patri fecisse satis, gratusque obsequium præstitisse, quam si tunc temporis opere manuali deserto, se totum precibus aut etiam formandis hominum moribus impendisset. id gratum Deo fuit cum exigebatur; ingratum haud dubie futurum, si præter tempus fuerat exhibendum.

In ex lib. dis autem bene operibus statui propriis, perfectio vniuscuiusq; consistit.

Hinc quis in suo statu potest esse perfectus.

Itaque ne bonitatem statûs incusa vel extolle. status sanè nec bonitatem nec malitiam operibus tuis, obsequioque confert: verum id conferunt opera, quæ conditio statusque exigunt. Atque id his tandem præcipuum est bonitatis, malitiæue fundamentum, & vero etiam apex. 28.

Neque statum vllum esse scias quantumuis humilem, quantumuis curis implicitum, in quo non tam perfectè vitam possis agere, quam in alio quouis: siquidem perfectio tota in hoc consistit, vt id agas accuratè, quod in tuo statu exigit Deus, non verò quod exigit in alieno. In eo autem erramus grauissimè: boni omnes esse cupimus; sed bonitate alienâ non nostrâ; & sic, nec illam consequimur, nec nostram vnquam exhibemus. Neque verò matrimonio iunctis necesse est perfectos religiosos esse, perfecti ipsi vt sint; habent sua quique officia. Neque vt perfectum pauperem agas, diuitis & potentis virtutes vt exerceas, vilo modò requiritur: eleemosynas erogent illi, tu egestatem ferâs. Neque plebeium hominem Verbo Dei disseminando vacare oportet, vt perfectus sit opificio dum incumbit: quisque, quod exigitur à Deo, id agat; quisque quia exigitur à Deo, id agat; denique quisque sicut à Deo exigitur pro suâ conditione & statu id exequatur, & vnusquisque tum perfectionis apicem est adeptus; gratus Deo est, & hoc sufficit. Nam vt grauissimè affirmat D. Petrus. *In veritate comperi, quia non est personarum acceptor Deus: sed in omni gente, qui timet eum & operatur iustitiam, acceptus est illi.* Act. 10.

§. V.

Ostenditur neminem iudicare posse, quòd in alio statu perfectiorem vitam fuisset acturus.

ADhuc tamen, vt suspicor, querimoniarum tuarum non est factum satis. nam licet in quocumque demum statu perfectè Dei voluntatem 30.

luntatem exequi quemuis posse fateare; tamen id semper animo
obuoluitur, commodius longè te Deo obsequi potuisse; plura
que agere ex re cultuque Numinis quæ sint, si diuitiis afflueres,
quàm modò, cum victui necessario comparando omnis exigitur
ætas, & impenduntur tibi: alia longè piæclarioraque facturum
te, in Ecclesiastico statu constitutum, aut alteri meliori que iun-
ctum coniugi. Quid enim hocce meum matrimonium est, in-
quies, nisi rixarum mærorisque perpetuum stabileque semina-
rium? Parce verbis quæso, scio quò tendas, mihi que si placet
aures accommoda. Vin vt òs occludam tibi, omniaque mentis
dissidia, hâc in parte, penitus vt componam?

31. Illud ergo primò interrogo, quâ tu tandem ratione possis de-
cernere, alio in statu acturus quid sis, cum tibi nullo pacto con-
stare possit, quæ tibi tunc futura sit mens? quid scis, quas tibi
tunc tricas, quas tentationes, quas animi molestias obuoluturus
fuiſſet Dæmon, aut ea quam circumgestas, animo rebellis caro?
Quis nouit quod in consortium, quos inquam in scopulos im-
pingendus, quos habiturus tibi superiores quibus subdare, quos
subditos quibus imperes? Quâ tunc animi constitutione, quo
genio, læto an tristi, qua mente, facili an difficili futuram te iu-
dicas, alio planè in rerum conditionisque statu; qui ne iam qui-
dem quo genio post horam futurus sis, satis apè potes discer-
nere? Rides modò, stebis fortasse tunc; nunc animo tranquillo
es, mox fortasse rixæ & iurgia tempestates excitabunt longè
grauissimas. Tu verò qui matrimonium aliud à tuo iudicas re-
bus tuis futurum conuenientius, quâ quæso id ratione tutò potes
discernere, & absque errandi manifestissimo periculo? hunc sa-
nè de quo modò conquereris coniugem arbitrato tuo selegisti,
optimumque tum rebaris fortasse omnium quos ferebat tellus.
Erraui inquies. Credo equidem: at qui credam ego, iam non et-
iam errare te? optimum dum olim vt putas eligis, elegisti vt
iam fateris, pessimum. Minimè, inquies, optimus erat, illi cum
nupsi; verùm suò vitiò peruersus est deinde. Ita sanè sit: sed quo
pacto constat tibi non peruertendum fuisse eum, quem tibi men-
te designas, quemque futurum tibi arbitraris tam beneuolum?
alios sanè vultus præferunt proci, alios voti compotes facti iam
mariti. Quidquid sit, inquies, peior certè hóc, quò nunc vexor
coniuge, esse non poterat; non moribus asperior, non animo

*Nemo p-
test deest.
nere an in
alio statu
non fuisse
habituus
plures ma-
lestias.*

vultuque ferocior. Hoc quidem effutis tu, vt reliqua omnia: sed quem virtutis, quam tibi in alio fingis, futuræ habes sponforem? quis pro eius humanitate tibi impendendâ, fidem facit? multorū enim vocibus circumfertur, te per nimiam impudentiam, effrænemque dicacitatem, omnis dissidij domesticæ causam esse; non tulisset ne tam diu quidem fortasse, is quem tibi tam beneuolum depingis, importunam sibi que proteruè imperantem sâminam; & sic quem affabilem nunc esse dicis, triplo fortassis asperiozem, quam quem excutere vis maritum, tuâ fecisset gar rulitas. Itaque nihil hic certi potes statuere; coniecturâ ageris. Eas autem sequi, quid id est aliud, quam se in errorum barathrum coniecturando conijcere?

*Malo etiam
feliciter gra-
tias à Deo
in alio sta-
tu dandis
- ut scribit
- nihil*

Insuper, an florentiorem illum, illum commodiorem, melioremue quem tibi animo formas vitæ statum, rebus cælestibus consequendis, animæque tuæ saluti comparandæ conducibiliorem futurum existimas? an satis tibi roboris futurum fuisse credis, quo difficultates, quas status ille secum fert, potuisses per-rumpere; eaque exequi omnia munia, quæ aut in Religione, aut in dignitate tali constituto imponuntur, meritoque ab eo exiguntur? An animæ tuæ prospexisses tum, in tam ancipiti loco, tantis periculis expositus? Prospexissem, inquires. Verum quam fidem exhibes, tibi vt credam, aut etiam tute vt tibi contulisset, reponis, gratiam suam, Deus, misericors, sine qua vti nihil, ita cum eâ, nihil non possumus. Præolare admodum de Deo sentis: sed ego de te, tibi que timeo.

Illud certe non satis capio, quâ fronte tibi gratiam à Deo dandam polliceris, vt eâ quæ in statu illo, quem tibi effingis & feligis, occurrunt mala per-rumpas; sancteque viuas; neque tam id tibi persuadeas, liberaliorem profectò longè futurum tam beneuolum Deum, vt tibi de gratijs omnibus munificè prospiciat, quibus conditionis quam ipse tibi elegit & designauit incommoda, virili feras animo, & quæ ab eo exiguntur, commode exequaris. Magillne ergo, allaboraturum Deum credis, vt faueat electioni tuæ, quam destinationi suæ? Omnia tibi videris per-rupturus mala, ad omnia onera perferenda suffecturos tibi animos polliceris; submissum, patientem, liberalem, affabilem futurum te asseris, modo id, quod optas sis, semperque Dei fauore tibi impendendo, niti te clamas. Sed non vi-
deo,

deo, quâ gratiâ, gratiam tibi impendi vis, pro eo dandam statu quem tibi contra Dei mentem feligis, neque illi gratiæ fidas modò, quam pro hõc, quem tibi dedit, statu rectè exigendo liberalissime dat quotidie. Hanc si tu reijcis ingratus, præfidens sanè illam temerarijusque expectas.

34. Inuolucra sunt tantum infirmitatis nostræ, velaque quæ voluntati stolidæ, nunquamque sibi benè constanti obducimus, isthæ dicta dicere: *o si Religionem ingredi dicuisset mihi, si magis tranquillam negotijsque minus obnoxiam vitam agere fuisset datum! quid non obsequij contulisset Deo, quot merita bonis operibus mihi non accumulasset! Hoc sanè si ex animo sincerè pronuntias, id saltem agè, quod potès modò, easque quæ nunc suppetunt dotes, quàm potès optimè, Dei obsequio studioseque impende. Impendes autem, si nullâ re gratiosiore in Auctori tuo futurum te persuaseris, quàm si tu quidem ligone, tu malleo, calamo tû, tu armis, tu ingenio, manibus laborando tu, tu Ecclesiasticis incumbendo pensis, tu verò liberis rectè educandis operam dando, munus impositum ritè expleas, aliudque omnino nolis esse modò, quàm quod modò ex Deo es. Frustra verò mihi persuadere conaberis, obsequium Deo debitum tunc rectè executurum te, qui modò tam negligenter proiectè que agis; semper ingratus Deo, semper querulus. Cessarent, inquires, tunc omnes querimoniæ. Quod si ita sit, certè cessent iam; erisque modò quod tunc futurum te existimas: verus nempe sincerusque seruus, tuam operam pro suâ sanctâ voluntate exigentis Dei.*

35. Maneat id igitur, non esse quod quis iudicet, quo in statu accuratiùs exacturus fuisset vitam: illud enim certum est, ignorare nos superuentura quid ætas allatura sit, quâ indole, quo genio, futuri deinceps, quâ valetudine corporis, quâ fortitudine animi, quibus immiscendi difficultatibus, quas à Dæmone molestias subituri, quibus iungendi comitibus: denique nulla nobis circumstantiâ futura, nunc comperta est, ex infinitis, quarum singulæ, rem totam variant, alterantque status malitiam & bonitatem. Quid ergo de te tam incognitâ cæci iudicamus, quid improvidi decernimus?